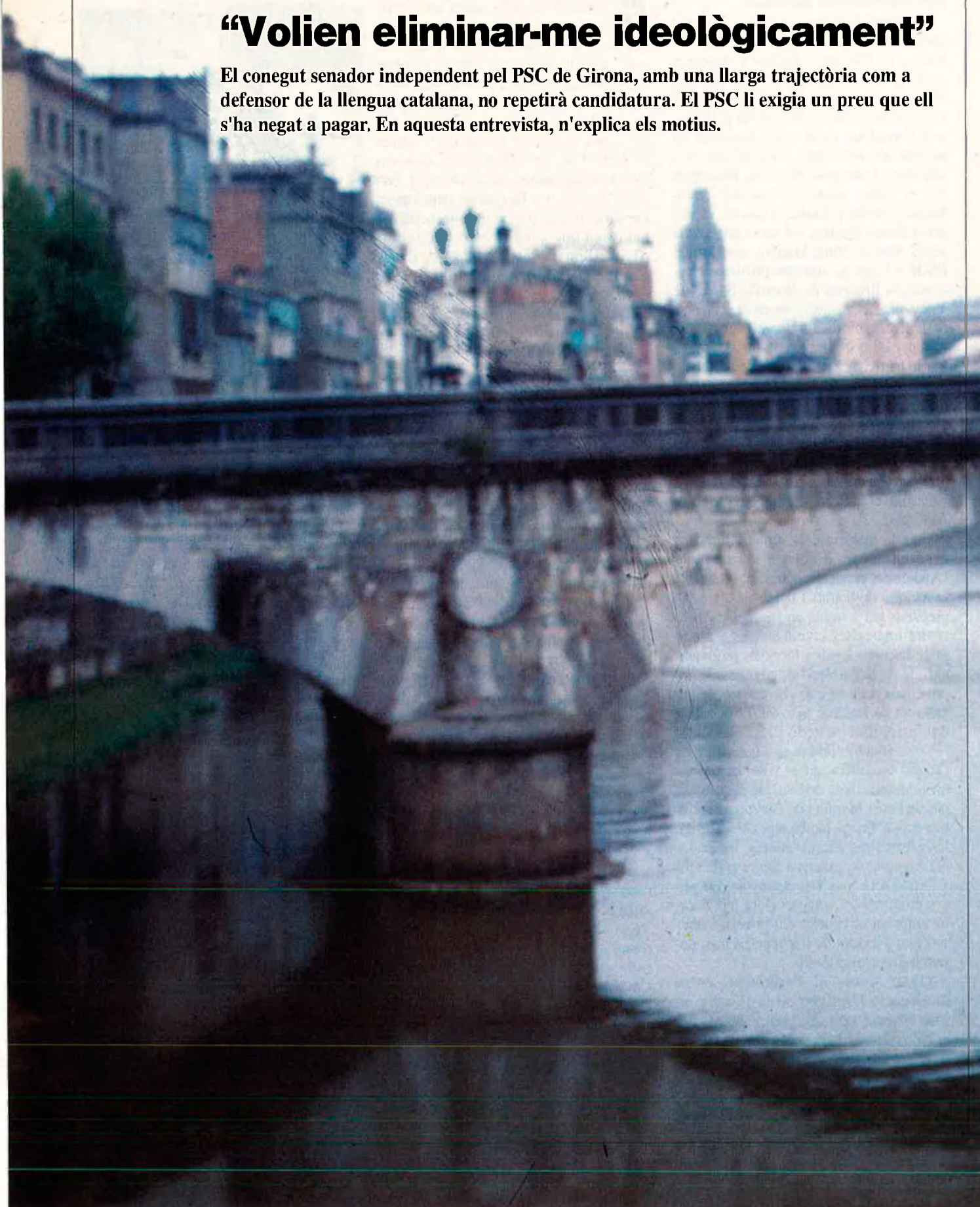

Entrevista a l'ex-senador per Girona Francesc Ferrer i Gironès

“Volien eliminar-me ideològicament”

El conegut senador independent pel PSC de Girona, amb una llarga trajectòria com a defensor de la llengua catalana, no repetirà candidatura. El PSC li exigia un preu que ell s'ha negat a pagar. En aquesta entrevista, n'explica els motius.

Fer una foto de Francesc Ferrer i Gironès al centre de Girona és una mica difícil. Camí del Pont de Pedra, al cor de la ciutat, no ha parat de saludar gent. Fer-li l'entrevista és més fàcil, tot i que ha d'interrompre's diverses vegades. Una setmana després de ser exclòs de les llistes del PSC de

Girona pel Senat, encara rep trucades de gent expressant-li el seu suport. "Gent de tota mena i condició", ens diu. Avui n'ha estat una mostra. Un militant de la UGT i un militant de CDC, dos votants de sempre. Però Ferrer i Gironès, senador independent des de la primera legislatura, incansable defensor de la llengua catalana, ja no tornarà a la cambra alta espanyola. El PSC li ha exigut que abandonés la seva independència i agafés el carnet del partit. Ell ha dit que no.

—*¿Se sent traït, senyor Ferrer?*

—Traït, no. Jo l'exemple que poso és el d'una noia a qui demanen si es vol casar. El noi li ho demana i ella diu que no. Aleshores el noi comença a parlar malament d'ella. A mi, m'ha passat el mateix. No m'han dit: Ferrer, estem cansats de tu. Van venir aquí al despatx i van dir-me que aquest cop m'havia de fer militant. Jo els vaig preguntar el perquè, perquè jo sóc d'aquelles persones que no necessiten l'aliment espiritual del partit. Em van donar tres exemples: el fet que jo signés les Bases de Manresa, un manifest en favor del dret a l'autodeterminació, i que amb la qüestió de les detencions independentistes ordenades per en Garzón m'havia posat al costat dels detinguts. Això volia dir que, si entrava en el partit, em maquillarien, em pentinarien, em farien posar en un rengle i només em deixarien pitjar un botó. És a dir, volien eliminar-me ideològicament. Ells van respondre que volien gent disciplinada.

—*¿No està ressentit?*

—No, no, al contrari, estic molt content. M'ha sortit una energia vital de dins que feia anys que no tenia, perquè he fet un acte d'honestat i d'honradesa que, a la classe política, se li negava. El fet que jo no sacrifici la ideologia per un càrrec, la gent ho ha entès perfectament. Mai no m'havien felicitat tant com ara.

—*¿Tan dolent és tenir carnet?*

—Es dolent tenir-ne "a canvi de", a canvi d'un càrrec. Sobretot si el càrrec suposa eliminar la meua ideologia.

—*¿La condició era que acceptés el carnet o n'hi havia d'altres?*

—No, no, bàsicament el carnet.

—*¿Bàsicament?*

—Em van recriminar també les altres coses que he dit: les Bases de Manresa, etc.

—*¿Què ha passat al PSC perquè prengué aquesta decisió?*

—S'ha anat espanyolitzant. El PSC té un problema: una persona que es va mi-

rant cada dia al mirall i no veu que s'envelleix. Però, si agafes una foto de quinze anys enrere, agafes el PSC del 77, hi veus una diferència brutal.

—*¿Per què aquesta "espanyolització"?*

—És una espanyolització gradual i progressiva, que se'ls ha anat impregnant

CARME PUÉRTOLAS

“El PSC s'ha anat espanyolitzant.”

per osmosi amb el seu contacte amb el poder central. Ha estat molt lenta. Recordo que abans la catalanitat era absoluta i total. A tall d'exemple et diré que una vegada Andreu Abelló no va deixar parlar Jaume Sobrequés al Senat sobre la Llei de l'Esport, perquè era una "Llei espanyola". "Es per a ells, a nosaltres no ens afecta", va dir, perquè "l'Estatut diu que és una competència exclusiva". El

CARME PUÉRTOLAS

“¿És que hi pot haver un català que no sigui independentista?”

que fan ara els socialistes no té res a veure. Gradualment i progressivament, a vegades de manera imperceptible, s'han anat espanyolitzant, i una reivindicació que pugui fer jo els molesta. ¡Ells segurament que haurien anat contra la tortura el 77, i el 78! Doncs ara ja no. ¿Per què?

La diferència era que jo defensava els drets de l'home i ells defensen un govern.

—*¿Què en pensa del fet que el PSOE hagi fitxat independents per a les llistes, com ara el jutge Baltasar Garzón?*

—Sí, ja ho he vist al diari. ¿Quina paradoxa, no? Està clar que no em podien tenir a mi i a Garzón en el mateix rengle. Ells han triat.

—*¿Què perd el PSC amb la seva absència?*

—Jo diria que perd catalanitat.

—*¿Va tenir problemes per a realitzar la seva tasca?*

—No, mai no em van coaccionar. Em van donar plena llibertat.

—*¿Quan va denunciar les tortures als independentistes, no va rebre cap trucada?*

—Oficialment, no. Em van donar explicacions. Em van dir que la Guàrdia Civil obeeix ordres del poder judicial.

—*¿Els va agradar que amagués Miquel Casals, sobre el qual hi havia ordre de recerca i captura?*

—Vaig fer una obra de misericòrdia. Donaràs hostatge al pelegrí, o al perseguït per la justícia. ¿No ho diuen així?

—*¿En els últims mesos no havia tingut cap indicatiu que podria ser exclòs de la llista?*

—No, perquè jo sempre he estat igual.

—*¿I els altres?*

—Jo sempre he estat el mateix. No he canviat. Potser és el meu error.

—*¿Se sentia còmode a les files socialistes?*

—Jo sóc vàlid per a mi mateix. Quan una persona surt elegida, en part representa el partit i en part representa els electors. Però estem en una democràcia mediatitzada pels partits. Al polític, li importa més el partit que els electors, perquè és el partit el que decideix si va a la llista o no. Hi ha un divorci. Durant aquest temps, jo no mirava el partit, tenia una dinàmica pròpia.

—*¿I el partit, acceptava de bon grat aquesta "dinàmica pròpia"?*

—Durant les dues primeres legislatures, moltes de les meves iniciatives van ser assumides pel PSC. I en aquesta legislatura han assumit una llei que jo he redactat perquè l'estat assumeixi l'oficialitat del català. Josep Maria Sala, quan em va trucar, em va dir: "Bé, Ferrer, aquests de Girona s'han fotut tontus i molt tossuts, però la llei que ens vas fer, els principals principis, els posarem en el programa electoral". Fixat, no em volen

a mi, però el que jo he fet sortirà en el programa del PSOE.

—*Precisament, el primer secretari del PSC de Girona, Manel Nadal, li ha retret públicament que s'havia centrat massa en les "qüestions catalanistes".*

—No és veritat. O va tenir un lapsus o és un mentider. Primer em vaig pensar que era una broma. És una cosa tan evident que ni ho he de demostrar. Mira si és absurd que un diputat del mateix PSC, Lluís Maria de Puig, diu que no és veritat, això. Estic acostumat a la hipocresia política.

—*¿A qui es refereix?*

—En Manel Nadal em va dir que jo era una persona fantàstica i molt treballadora. Ja em diràs. No pot ser que al mes de gener t'afalaguin i al mes d'abril passi el que passa.

—*¿Té ganes de retirar-se de la política?*

—No, no. Jo feia política abans que hi hagués els partits.

—*¿Té algun nou objectiu? ¿Alcalde de Girona per exemple?*

—No descarto res, no descarto cap possibilitat. Com que hi ha eleccions cada any, puc triar. La meua professió és dirigir empreses, ser gerent. No descarto ni el legislatiu ni l'executiu.

—*¿Amb quin partit?*

—A mi m'agrada molt ser independent. Ara veient que els socialistes en demanen, senyal que deu ser una cosa bona.

—*¿Quines ofertes ha rebut?*

—Dir-te això seria molt indiscret. Seria anar contra meua, tirar-me una tona de terra al damunt.

—*Jo només preguntava...*

—Sóc un home vàlid per a diferents forces polítiques. Si no em presenten a aquestes eleccions, és perquè els he hagut de frenar.

—*¿Molta gent el situa a l'òrbita d'ERC.*

—Psss...

—*¿El sorprèn?*

—Bé, no. Amb ERC hi hauria pogut anar molt abans. L'Heribert Barrera ja m'ho va demanar fa anys. En Carod-Rovira també. És curiós, però, amb ERC, sempre hi he tingut bones relacions. Jo vull estar en un partit d'obediència catalana.

—*Digui'm quin.*

—La tria és petita.

—*El diputat Josep Maria Reguant va dir que vostè no s'adequava al "perfil" de militant d'ERC, i en canvi el diputat del mateix partit Josep Lluís Carod-Rovira el va definir com una persona "molt propera" a ERC.*

—Àngel Colom va desmentir Reguant. No se n'ha de fer cas, del que digui en Reguant. Té sortides de bomber.

—*¿Vostè és independentista?*

—Ostres, ara m'has fet una pregunta... Jo diria... ¿Es que hi pot haver un català que no sigui independentista?

—*Ara com ara, almenys electoralment, bé ho sembla.*

—Perquè no els ho han explicat bé. L'independentisme a Catalunya pot girar

catalana amb absoluta naturalitat.

—*¿És el fracàs d'una via?*

—A base d'anar guanyant parcel·les, a base d'anar empenyant, hi arribarem. Això sí, si els catalans continuem lluitant, perquè, de regalar, no ens regalaran res. Tot el que han concedit ha estat per reclamació i reivindicació.

—*¿Com el fet de parlar un dia a l'any en català al Senat?*

—És el que dèiem, un primer pas. Sembla un fracàs, però no ho és. Jo vaig començar la lluita del català al Senat l'any 81, presentant uns documents en català. Després vaig jurar en català. Ara un dia l'any. Anem eixamplant, a base de constància.

—*¿No ha tingut mai una crisi de fe?*

—No. Quan al Senat els socialistes espanyols no em deixaven parlar, perquè evidentment no era de la simpatia del PSOE...

—*Expliqui'm això.*

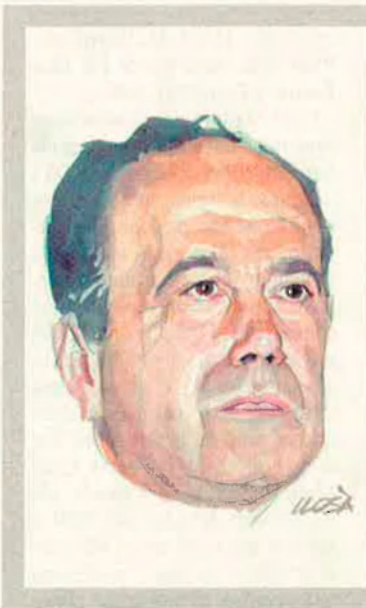
—Tinc proves, des del mateix Narcís Serra fins a Obiols, que, a totes les legislatures que a mi m'han presentat, el PSOE em vetava. Pressionaven cada vegada el PSC, sobretot l'equip de Guerra, perquè no em presentessin. El PSC feia un acte de sobirania, perquè és un partit sobirà jurídicament, tot i que a la pràctica no ho és. Però quan estava al grup parlamentari, no em deixaven parlar, i en lloc d'enfocar-me, em vaig dedicar a fer tres llibres.

—*Pel que explica el seu cessament pot haver vingut de Madrid, i no de Girona.*

—Per mi, el detonant va ser el fet que vaig donar suport als independentistes detinguts al juliol. Van veure que anava directament i sense embuts en favor dels drets humans, de la democràcia, i no en favor d'un govern conjuntural. Jo vaig anar en favor d'uns valors permanents i ells van anar en favor d'uns valors provisionals.

—*¿Que farà Ferrer i Gironès, ex-senador, a partir de demà?*

—No deixaré la política, continuaré escrivint, i reflexionaré sobre el que més convé a Catalunya en aquest moment, sobre en quin lloc puc treballar millor per Catalunya.

De Ferrer i Gironès a Baltasar Garzón

Mentre Ferrer i Gironès saltava de la candidatura socialista al Senat per Girona per mantenir la seva independència, Felipe González maldava per fixar Baltasar Garzón com a independent per les llistes del PSOE. El primer va plantar cara a una cacera d'independentistes ordenada pel segon. Dues maneres d'entendre la democràcia i dues maneres d'entendre la funció dels independents en els partits. L'un, l'acomienen i, l'altre, el conviden.

180 graus, d'estar dins l'estat espanyol a estar dins l'estat europeu. Es a dir, amb la desaparició dels mercats, el tema de la independència és totalment diferent. És un nou plantejament. I jo estic convençut que Catalunya pot tenir sobirania absoluta en determinades matèries. L'experiència que he tret de Madrid és que amb consciència i voluntat pots arribar a tot arreu. Amb consciència i voluntat, Catalunya pot ser el que vulgui.

—*Ja que parla de Madrid, després de tants anys barallant-se pel reconeixement del català, ¿creu que se n'ha sortit?*

—Del tot, no me n'he sortit. Encara no ho entenen. He guanyat batalles, i batalles importants, però no he guanyat la mare de les batalles. Guanyar voldria dir que l'estat reconegués la llengua

Pere Martí